

POSTANOWIENIE

22 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Małgorzata Manowska

na posiedzeniu niejawnym 22 października 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa A. w K.
przeciwko O. spółce akcyjnej w P.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej O. spółki akcyjnej w P.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 29 maja 2024 r., VII AGa 7/24,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(R.N.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 września 2023 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od pozwanego O. spółki akcyjnej w P. na rzecz powoda A. GmbH w K. (Niemcy) kwotę 82 742,50 euro z odsetkami ustawowymi i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Sąd ten ustalił, że 19 listopada 2008 r. P. spółka akcyjna w W. (dalej: „P.”), którego następcą prawnym jest pozwany oraz konsorcjum spółek, szczegółowo opisane w uzasadnieniu Sądu I instancji, zawarły umowę o generalną realizację inwestycji. Zgodnie z załącznikiem nr 7 do umowy, A. został uznany za podwykonawcę, a tym samym pozwany wyraził zgodę na zatrudnienie powoda przy wykonywaniu umowy przez konsorcjum.

W dniu 26 lutego 2013 r. powód, P. oraz wskazane konsorcjum spółek, zawarły wielostronne porozumienie, w którym potwierdziły, że przedmiot umowy podwykonawczej obejmował wykonanie czynności stanowiących roboty budowlane w rozumieniu art. 647¹ § 2 k.c. Tym samym zarówno na konsorcjum, jak i na P. spoczywała odpowiedzialność solidarna za zapłatę wynagrodzenia na rzecz A., przewidzianego w umowie podwykonawczej.

Na mocy przedmiotowego porozumienia jedna ze spółek konsorcjum – S. z siedzibą w N. (Republika Francuska) i A. zgodnie oświadczyły, że stosownie do umowy podwykonawczej, do rozliczenia z powodem pozostały kwota 623 157,88 euro w związku z pracami już wykonanymi przez podwykonawcę, jak również kwota około 100 000,00 euro, która stanowiła przybliżoną wartość wynagrodzenia za usługi związane z rozruchem turboekspandera konieczne dla ukończenia inwestycji i świadczone na placu budowy.

Od wyroku Sądu I instancji apelację wniósł pozwany, którą wyrokiem z 29 maja 2024 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił.

Od wyroku Sądu II instancji skargę kasacyjną wniósł pozwany, wskazując na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w zakresie, w jakim Sąd Apelacyjny w Warszawie nie rozpoznał zarzutu apelacji strony pozwanej, czym w oczywisty sposób uchybił art. 378 § 1 k.p.c. i art. 387 § 2¹ pkt 2 k.p.c., co doprowadziło do naruszenia zasady dwuinstancyjności i uniemożliwia kontrolę kasacyjną zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżącego obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie ilości przesłanek, wskazanych

w art. 398⁹ § 1 k.p.c. ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a nie jest przecież jego zadaniem dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Powołując się na przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), strona powinna przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych przez nią przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw kasacyjnych (zob. m.in. postanowienia SN z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11).

Skarga kasacyjna nie spełnia tych wymagań, gdyż w istocie skarżący od postępowania pierwszoinstancyjnego kwestionuje błędną jego zdaniem wykładnię porozumienia z 26 lutego 2013 r. zawartego m.in. przez powoda i pozwanego, co doprowadziło do bezpodstawnego wystawienia faktury i żądania zapłaty kwoty dochodzonej pozwem. Pozwany przywołuje okoliczności mające jego zdaniem uzasadniać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Jednakże skarga kasacyjna jest instrumentem prawidłowości stosowania prawa przez sądy, a nie służy do kontroli ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia. Nie można zatem przenosić do postępowania kasacyjnego sporów dotyczących stanu faktycznego, gdyż jego ustalenie należy do sądów *meriti*, a Sąd Najwyższy nie ma w tym zakresie żadnych, ustrojowych ani procesowych kompetencji (m.in. wyrok SN z 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 1169/99, OSNC 2000, nr 7–8, poz. 139 czy też postanowienie SN z 18 lipca 2014 r., IV CSK 671/13).

Skarżący oczywistą zasadność skargi kasacyjnej odnosi do zarzutu podniesionego w pkt I.a) skargi kasacyjnej. W tym miejscu należy wskazać, że nie budzi wątpliwości, że okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący powinien wykazać we wniosku bez odwoływania się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, które nie podlegają badaniu na etapie tak zwanego „przedsądu” (m.in. postanowienia SN: z 28 stycznia 2022 r., I CSK 947/22; z 13 lipca 2023 r., I CSK 2570/22; i z 10 sierpnia 2023 r., I CSK 5584/22, z 21 lutego 2024 r., I CSK 6662/22).

Z jednej strony skarżący wskazuje na naruszenie art. 378 § 1 k.p.c. i art. 387 § 2¹ pkt 2 k.p.c. prowadzące do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Z drugiej strony, sam sobie przecząc, przywołuje liczne orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji i wynikający z tego brak konieczności osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji (m.in. postanowienia SN: z 23 lutego 2017 r., I CSK 578/16, z 22 września 2023 r., I CSK 4942/22, z 25 stycznia 2024 r., I CSK 6269/22).

Ponadto naruszenie przez sąd drugiej instancji zasad sporządzania uzasadnienia orzeczenia jedynie wyjątkowo może stanowić usprawiedliwioną podstawę kasacyjną, co ma miejsce, gdy wskutek uchybienia wymaganiom stawianym uzasadnieniu zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli kasacyjnej (m.in. postanowienia SN: z 16 listopada 2022 r., I CSK 2887/22, z 24 maja 2022 r., I CSK 1434/22, z 28 grudnia 2023 r., I CSK 5766/22).

Sąd I instancji szeroko odniósł się w uzasadnieniu (s. 11-17) do zawartego porozumienia z 26 lutego 2013 r. [zwłaszcza do artykułów: 1 lit c), 2 lit a), b), c) i d)], a Sąd Apelacyjny zaaprobował i uczynił podstawą swojego rozstrzygnięcia, dokonane przez Sąd I instancji prawidłowe i wyczerpujące ustalenia faktyczne na podstawie całokształtu zaoferowanego przez strony procesu i należycie zgromadzonego materiału dowodowego.

Wbrew twierdzeniom skarżącego w niniejszej sprawie rozpoznanie przez Sąd II instancji podniesionych w apelacji zarzutów skierowanych przeciwko podstawie faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia Sądu I instancji, przedstawione

w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, w którym przytoczono też stanowisko Sądu I instancji i wskazano dlaczego oraz w jakim zakresie zasługuje ono na aprobatę, nie daje podstaw do przyjęcia, że Sąd II instancji dopuścił się tego rodzaju uchybień art. 378 § 1 i 387 § 2¹ k.p.c., które kwalifikowałyby wniesioną skargę kasacyjną jako oczywiście uzasadnioną.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Małgorzata Manowska

(M.M.)

[a.ł]